

mastus tunneb ärra, et temma mitte üfsi laste sünnitaja, waid ka nende keige esfi-
menne foolmeister peab ollema, ja et need
sannad ja ello kumbed lastele keige kauem
mele jäwad, mis nad emma ümber romades
ja joostes kuulwad ja näewad. Ta tunneb
ärra: Mailm jääb ni heaks ehk pah-
haks, kui emmad tedda keige es-
malt tewad. —

On Marri omma pissufestega üfsipäinis,
siis lassseb ta neid põlwili heita, panneb nen-
de pissufesed käed kokko, heidab isse nende
seffa põlwili, õppetab neid Jummalat pal-
luma, ütleb neile, kuidas inimenne tännoga
ommad silmad taewa pole peab tõstma, kuidas
Jummal meid armastab ja kuidas meie teine
teist peame armastama. — Ta ei tunne
muud õnne, kui sedda, mis Jummal ta rin-
du pannud, se on armastus!

Et mailmas weel muud lusti ja rõmo
on, sedda on Marri ärraunnustanud; ta ei
ella nüüd ennam mudega ja mudele, kui
omma lapsokestega ja lapsokestele.

Kest õfel istub ta kurn ja kahwatand üh-
he weikese sängi ees. Mikspärrast? Jah,
üks temma armsaist on haige! Ta nuttab,
vallub, sillitab, tõrjub kärebed ärra ja õhkab
Jummalat pole. Kui omma werrega, mis
ta soonte sees tuksub, last surma suust woiks
peasta: warsti lassseks ta sedda joosta! —
Emmad, kes teie õiged emmad ollete ja sed-
da loete, üttele, kas ma wassetan?

Näddalid lähwad möda, laps on alles
haige, emma armastus ei wässi mitte ärra
temma sängi serwal walwamast. Marri on
ärralõpnud ja kahwatand, ta tunneb, et kaua
ennam wasto ei joua panna; agga kas ta se-
pärrast järrele jättab? Ta on jo naene, ta
on emma, ta ei woi waggusi omma last
surma holeks jätta. Jäeb ta isse ka seal ju-
res haigeks, agga armastus ei jae mitte
haigeks, kunnid lihha temma lihhas ja werri
temma werrest jälle möda tubba ümber jook-
seb; ja kui ta murre ja walwamine tedda
ennast ka haua äre peäle on saatnud: ta nae-
ratub weel surma wodi peäl, kui omma lap-